

Era un tânăr cam năzdrăvan, pe nume Mozart.
Se îmbrăca elegant, cu fire de aur și haine de brocart.
Și mai avea un obicei de care știau doar unii amici:
plimba-n lesă, pe stradă, noaptea, niște pisici.

Într-o noapte, plimbărețul de pisici intră în clădire la Operă.
Din curiozitate. Se gândea că cine știe ce mai descoperă.
Acolo, instrumentiștii se pregăteau de repetiții, dar dirijorul nu-i.
Și Mozart îi anunță: „Eu îi țin locul dumnealui!”

Atât de pasionat, încât se cocoță cu burta pe pian.
Stătea cu fundul în sus și cu ochii închiși. Nu mai părea uman!
Ziceai că-i o pisică mare care dă din lăbuțe și dirijează.
„Miau-miau-miau, miau-miau-miau!“, făcea trompeta cea trează.

„N-a fost bine deloc!“, îi certă dirijorul. „Lipsește pasiunea!“
O luară de la capăt. Vai, e groaznic să ai repetiții luna!
Iarăși miorlăiră viorile, contrabasul torcea ca un motan,
dirijorul acesta era de-a dreptul... aerian!